

bestemt Hærstyrke liggende i de sønderjydske Landsdele, og jeg tror ikke, det er nødvendigt; thi Forholdene har forandret sig, som min Partifælle (C. F. Sørensen) nylig sagde.

Den højtærede Forsvarsminister talte om, at den af mig nævnte Sag var fremdraget af „Social-Demokraten“, og at det varaabenbart gjort i politisk Hensigt. Den højtærede Forsvarsminister tager nok fejl heri. Vi regeres i Socialdemokratiet ikke alene af politiske Hensyn; vi har andre Opgaver, som ligger os paa Sinde, og det er: gennem vor Presse og vore Organisationer at følge hver enkelt af vore Standsfæller rundt omkring, paase, at de ikke lider Uret, og værne dem mod Uretten. Naar der derfor sker noget som det, der her er sket, er det en absolut Pligt, der forlanges af os, af vore Blade og af vore Tillidsmænd, at de skal drage det frem, at de skal værne dem, der lider Uret. Det er denne Grund, der har bragt Sagen frem, og ikke noget andet Hensyn, f. Eks. dette, at vi skulde ville den højtærede Forsvarsminister til Livs.

Den højtærede Forsvarsminister er ikke tilfreds med „Social-Demokraten“, saaledes som den har fremstillet Sagen. Det kan være, men det sker jo heller ikke for at gøre den højtærede Forsvarsminister tilfreds. Vi synes i dette Tilfælde, at vi har mere Grund til at være utilfredse med den højtærede Forsvarsminister. Den højtærede Minister staar højt oppe i Samfundet, han staar som ansvarshavende for hver eneste Mand indenfor Hærinstitutionen, høj eller lav; han staar som ansvarlig for, at ikke en eneste Mand, han være høj eller lav, lider Uret. Og naar saadant bliver paatalt, eller der sker Sigtelser i den Henseende, er det hans uafviselige Pligt at undersøge, om det er sandt eller ej, om der er noget at paatale eller ej, og det er hans Pligt at føre denne Undersøgelse til Bunds, saaledes at det, der kommer frem, er det virkelige, at det er det rigtige, at det er det sande, som bliver fremlagt for Rigsdagen. Det Krav kan vi ikke sige, at den højtærede Forsvarsminister har opfyldt. Han har i Dag igen oplæst en Del Erklæringer; men vi spørger os selv: Er det nu den rigtige Mand? Vi er begyndt at faa Mistanke om, at der kunde ske en Forveksling paa ny. Den højtærede Minister har ikke ført Undersøgelsen til Bunds, og den højtærede Minister kan ikke komme og sige, at det, han har fremlagt, er det rigtige, er det sande, er det virkelige. Han kan kun sige, at han har handlet i god Tro, og at der er sket en Fejltagelse. Der kan naturligvis

ske en Fejltagelse; men naar man tager fejl, maa man se at rette det. Og det er et Faktum, at den Debat, der blev ført i Folketinget i Gaar, ikke kan siges at være ført til Ende, fordi den sluttede under fejle Forudsætninger, fordi den Undersøgelse, som Ministeren fremlagde i Folketinget, og som skulde være saa absolut rigtig og absolut sand, viste sig at være absolut urigtig og absolut usand, idet den højtærede Minister har staaet og talt om en Person, medens det var en anden Mand, der havde lidt Uret.

Nu siger den højtærede Minister, at der skal en Auditor ud og undersøge Forholdene. Jeg kan billige, at Sagen bliver undersøgt, men det kan jo vare længe; Auditøren skal til Helsingør og tre andre Steder hen, saa det kan godt træffe, at der gaar et Par Maaneder med Undersøgelsen, og imidlertid strøs der Sand paa Historien; man glemmer den Uret, der er sket overfor den Soldat, som er død. Historien glemmes, eller den kommer lidt bagud for andre Ting. Nej, naar den højtærede Minister har begaaet en Fejl — det kan godt være, at Skylden ikke udelukkende er hans, og at han har fuldstændig Ret i, at han har handlet i god Tro —, synes jeg, at den højtærede Minister burde gaa til Folketinget og sige: Jeg tog fejl i Gaar; jeg handlede i god Tro, men jeg havde faaet fejle Indberetninger fra mine Embedsmænd o. s. v. Dette vilde efter min Mening slet ikke misklæde den højtærede Minister. Jeg ved nok, at den højtærede Minister staar lidt højere end vi andre; men for at sammenligne det smaa med det store vil jeg dog sige, at det ikke laa under min Værdighed, da jeg en Gang i Folketinget havde gjort et Medlem Uret, at begære Ordet for at rette den fejle Bemærkning, jeg havde rettet til denne Mand, og bede ham om en Undskyldning. Det forekommer mig, at den højtærede Minister meget godt i et af Folketingets første Møder kunde begære Ordet og gøre noget lignende, saa at Folketinget kunde faa Lejlighed til atter at tage Sagen op paa det Grundlag, som nu foreligger, og paa det, der vil foreligge til den Tid.

Vejstrup: Maa jeg begynde med at sige, at det forekommer mig at være en tynd Motivering, som det ærede 14de Medlem for 5te Kreds (Kloppenborg-Skrumsager) gav for at faa denne ekstraordinære Indkaldelse til Sønderjylland etableret. Motiveringen var i Virkeligheden den, at de sagde dernede: Vi ser gerne de danske Soldater. Det vil jeg ogsaa haabe er Tilfældet;